

GATO PÉREZ

Històries íntimes, de negres i pagesos

Argentí de naixement, ha estat a Barcelona on desenvolupa la seua trajectòria musical. Ara, els concerts que anirà donant a la discoteca Baticano ens donen motiu per a parlar amb ell de la música i dels músics catalans.

Sergi Pàmies

Fa deu anys que canta rumbes. Abans, tocava el baix en conjunts de roc, com Slo-Blo i Secta Sónica. Actualment, ha deixat la multinacional EMI per gravar amb el segell «Pick-up», on —segons diu— fa el que li rota. No se l'ha considerat mai un cantant català, segurament perquè havia

nascut a l'Argentina o perquè li agradava sortir de nit. Malgrat això, té gravades unes quantes històries en català que parlen de negres del litoral, de Montjuïc, de la Rambla, del port, dels barris de la ciutat i de tots els ritmes tropicals que l'han influït. Cada dijous a la nit, durant dos mesos, cantarà a la discoteca Baticano, al carrer de Borrell, Barcelona.

—¿Quan vas arribar a Barcelona?

—A l'abril de 1966...

—¿Ja eres músic?

—No. Músic, músic, no ho he sigut mai, però aleshores ja havia participat en algun conjunt folklòric de l'Argentina, de *zambas*, *chacareras* i tot això. Vam sortir una vegada per la tele, en un concurs infantil...

—¿Vau triomfar?

—No. El primer premi era una guitarra, el segon dues guitarres i el tercer era la gravació d'un disc. Em penso que només vam guanyar una guitarra.

—I aquí a Barcelona, quan vas començar a tocar, ¿quina música feies?

—Roc. Sempre m'he dedicat a la música pop, fins l'any 1977, que vaig començar a fer aquestes cançons...

—¿Havies estat en un grup que es deia Slo-Blo?

—Sí, era una banda que tocava música nord-americana. Era una experiència única, perquè existia el clàssic grup de *rock & roll*, però una banda que to-

qués temes nord-americans amb mandolines, banjos, hàrmonica, era una novetat.

—Fins i tot vas arribar a enviar una cinta a l'Elton John...

—Això va ser el 1974. Jo tenia cançons meves escrites en anglès, perquè a l'Argentina vaig fer tota l'escola a l'Escola Britànica, i el dominava molt bé, i escrivia en anglès pensant de fer-me famosos. Treballava a Edigsa i vaig gravar unes maquetes i les vaig enviar a la casa Rocket Records, que havia fundat l'Elton John...

—¿I què et van dir?

—De fet, es van interessar bastant i vam estar a punt de gravar un single a Londres, però es va espatllar. Millor, perquè, si no, encara hauria fet una vida més absurda.

—¿I com es va muntar el grup Secta Sònica?

—Vaig rebre una oferta de Movieplay, l'època del segell Gong, on hi havia Gonzalo García Pelayo, Antonio Gómez, per fer un disc de cançons en castellà. Vaig fer un popurri de cançons més o menys llatines, versions de números tropicals, que després va gravar l'Orquestra Mirasol, però com aleshores jo estava molt preocupat per tocar el baix, tot allò no es va fer. Vam acabar fent un grup instrumental, un conjunt de fusió, amb certes arrels llatines i la particularitat de tenir tres guitarres...

—¿Per què se'n deia «Música Laietana», de tot allò?

—Aquesta etiqueta, la vaig inventar jo. Era una manera de resumir la música que es feia aleshores a Zeleste, dels Blai Tritono, de la Rondalla de la Costa, fins i tot de la Dharma. Era una música que tenia certa ambició d'incloure algun ingredient autòcton, que no era el que feien a Madrid, que copiaven —com ara— la música pop. Per exemple, Blai Tritono treballava sobre la sardana; la Dharma, sobre la música popular; el Joan Albert Amargós

feia coses molt interessants, on demostrava un gran coneixement de Falla i de la música espanyola contemporània. Això era una alternativa i, per desmarcar-se'n, com que hi havia una mena d'idea de moviment, i un esperit comú, vaig pensar que era un bon nom. La paraula Laietana no era ni molt espanyola, ni molt catalana.

—¿Per què creus que tot allò va fracassar?

—Home, se'n van vendre molts discos. Pensa que la Dharma, per exemple, va vendre molt. I el Sisa, també. Va ser un èxit comercial. Es va acabar perquè va complir una funció i, després, molta gent va derivar pel cantó de la salsa. Aquí s'havia mort el Franco, la gent ho celebrava, van sortir orquestres de ball i, d'altra banda, aquella música era una mica pallissa. De

forma pendular, la gent va començar a tocar «Camarera». Això ha anat bé per un cantó, però també ha fet bastant mal, perquè durant molts anys Barcelona, amb aquesta conya de la música de ball, va perdre l'esperit d'aventura i més artístic d'aleshores. Els únics que han seguit fent això són l'Amargós i la Dharma, que ha trobat una vena nacionalista...

—Han anat més de cara als «Boixos nois»...

—Han trobat una clientela, i s'hi han quedat.

—¿Quan vas començar a fer de Gato Pérez, rumbero?

—El cap del 1977. Al gener del 78 em vaig aliar amb Manel Joseph (el cantant de la Plateria) i vam fer el Gato i el Trilla, que era ell. Vam entrar en contacte amb el Jordi Vendrell, que

treballava al segell Ocre de la casa Belter, i vam fer el disc *Carabruta*. Mai no he sabut quants en vam vendre, perquè la Belter era una caixa tancada, un misteri. M'agradaria tenir-ne el master per reeditar-lo. L'any següent, a Edigsa, vaig fer el segon disc, *Romesco*.

—Vas ser el primer a treballar amb músics de rumba catalana, com Papa Conill, fent-los tocar amb músics joves...

—Sí, era premeditat. El Papa va ser el primer tio que tocava pianotumbao cubà, aquí. Va estar quinze anys amb el Peret, i és un dels inventors de la rumba catalana. Portar-lo era una excentricitat, perquè jo no el podia pagar. Ell estava acostumat a les gires del Peret, imagina't. I vaig tocar amb l'Agustí Fernández, que és un gran pianista.

—¿Què penses de la vida que porta el Peret ara, retirat de la rumba i dedicat exclusivament a una secta religiosa?

—En el món gitano, no solament en el cas de Peret, hi havia un problema que era la droga dura, el cavall i tot això. Un col·lectiu tan tancat com el gitano, quan entra una cosa com aques-

«La música Laietana tenia certa ambició d'incloure algun ingredient autòcton».

ta i un tio mata la seva mare per aconseguir cavall, el que pot passar és molt més greu. És un exemple. I aleshores van aparèixer aquests tios amb les Bibles i els discursos, i ja està. El Peret —segons diuen— va tenir una experiència mística a l'autopista, que va escoltar una veu i no sé què més. Igualment, el Peret volia desmarcar-se de la música, perquè a Mataró ja ho tenia molt ben muntat. La vida de les actuacions és molt vertiginosa, i ja era gran per aguantar-la. Actualment, la meitat dels gitanos de Barcelona estan en aquesta secta, dels gitanos catalans, vull dir. Això els ve d'Amèrica, que és d'on surten aquestes sectes.

—Si tots els gitanos es fan de les sectes, ¿desapareixerà la rumba catalana?

—No, perquè els gitanos joves de setze o disset anys passen bastant del cultu.

—Després dels dos primers discos purament rumberos, vas introduir sintetitzadors i un so més de màquina, ¿per què?

—Home, a mi, sempre m'ha agradat provar, buscar, d'una banda la comercialitat i, de l'altra, l'originalitat. Volia conservar els patrons de música cubana, o de rumba, i fer-ho amb instruments més actuals. Encara no sé si això ha anat bé. Va coincidir amb el fet que jo vaig entrar en una multinacional que era l'EMI. Es va crear una mica de confusió perquè els textos, que jo considero molt importants, van quedar relegats. És clar, que, per a l'EMI, l'objectiu era vendre.

—¿Vas vendre més?

—Sí, però vaig perdre l'audiència que tenia i me'n vaig trobar una de nova, que tampoc no era el meu públic. Són coses que passen. A l'últim disc, *Gato por Gato*, s'ha aconseguit equilibrar aquestes dues coses.

—¿Com veus l'èxit que té la salsa a Barcelona?

«Al Sisa li agraden molt els calés».

—Ara, fa tres mesos, que s'ha disparat. A mi, personalment, el rètol de «salsa» no m'agrada. És una paraula de marqueting, que va inventar una expolícia americana, de la CIA, que és el propietari de la Fania, que estava a Cuba, a l'època de Batista, i per aglutinar tots els estils de música tropical li va posar «salsa», però els cubans parlen de «son». Però aquí, el que s'entenia per salsa era el pitjor de la música tropical, perquè els músics que la tocaven eren molt dolents. Ara que ja saben tocar, que hi ha escola, ja sona més bé.

—¿Què va passar amb el famós disc que havies de gravar amb músics de la Fania, a Nova York?

—El vaig acabar gravant a Madrid, amb la col·laboració de Paco de Lucía, Diego Cortés, Los Chichos, Dyan-go... amb l'EMI. Va ser una història molt forta. Estava tot muntat, érem a

Madrid un divendres, amb els bitllets d'avió per anar a Nova York, els estudis contractats, però, com que el disc valia sis o set milions de peles, l'EMI es va tirar enrere d'un dia per l'altre. Es va fer un disc «*quiero y no puedo*» i no va funcionar. La idea era fer-ho per a tots els països de parla castellana, però aquí no hauria d'haver sortit mai.

—¿Què penses del canvi de personalitat que ha fet Jaume Sisa, convertint-se en Ricardo Solfa?

—El Jaume sempre ha fet coses molt estranyes. Ja veurem com li va.

—Però el que ha fet està bé, perquè t'estalvies les crítiques per cantar en castellà. Ho hauria de fer més gent...

—Més que per l'idioma, crec que el Sisa va matar el Sisa perquè no era prou negoci. Ell és un gran comerciant. Li agraden molt els calés, i sap molt bé com fer negoci. Potser no tenia prou èxit i el que havia de fer amb el personatge de Sisa, que era una cosa excèntrica, surrealista, ja estava acabat. Ell tenia l'altra vessant romàntica i l'ha aprofitada.

—¿Seguiràs fent cançons rumberes en català?

—Sí. Vaig fer tot un disc que es deia *Flaires de Barcelunya*. El que passa és que visc en un entorn social bilingüe i moltes coses quotidianes domèstiques íntimes, les he d'explicar en castellà; en canvi, hi ha històries, com les dels negres del Maresme, que només es poden cantar en català. O per exemple, històries de pagesos, d'aquesta zona de la perifèria, amb un sembrat, una torre d'alta tensió, una fàbrica, un riu, un centre de càlcul, una via de tren, l'autopista...

—Com els dibuixos de Mariscal...

—Sí, exacte. I, per explicar tot això, i les històries de les discoteques de carretera, doncs vaig preferir fer-ho en català. □

L'ESCOLA VALENCIANA DE L'HORTA NORD

- Maternal
- Pre-escolar
- EGB
- Transport escolar i menjador

Oberta matrícula curs 87-88 • Escola concertada

Cl. les Barraques, s/n. • Tel. 144 12 12 • MUSEROS (València)